

Štev. 1.

V Ljubljani, januarja 1906.

Letnik IX.

Glasiló „Slovenskega čebelarskega društva“
za Kranjsko, Štajersko, Koroško in Primorsko s sedežem v Ljubljani.

Urejuje **Frančišek Rojina.**

Izhaja 5. dan vsakega mesca in se pošilja udom brezplačno.

Vsebina: Vesti iz podružnic na Kranjskem. — I. N. Babnik: Čebelarjevo leto. Januvar. Matej Vidmar: Na delo za društven napredek. — I. N. Babnik: Čebelarstvo in šola. — Ant. Jane: Par tednov na plujem. — Hinko Zirkelbach: Razvoj čebel do rojitve. — Iv. Jurančič: Na razstavo! — Urednik: Pasivni odpor. — Dopisi. — Raznoterosti. — Listnica upravnštva. — Mala naznanila.

Vesti iz podružnic na Kranjskem.

Podružnica v Kamniku. Občni zbor bo dne 14. januarja ob 3. uri popoldne v gostivni Petra Žerovnika. Po občnem zboru predavanje tajnika osrednjega društva.

Ivan Košir, predsednik.

Podružnica v Gorjah pri Bledu. Dne 21. januarja ob 3. uri popoldne bo v prostorih bralnega društva občni zbor podružnice, nato predavanje tajnika Bukovica. Prosimo mnogobrojne udeležbe!

Jakob Polda, tajnik.

Podružnica v Borovnici. Dne 28. januarja ob 3. uri popoldne bo občni zbor v gostivni g. Ivana Drašlerja. Po občnem zboru predavanje. Hkrati se bo pobirala udnina za leto 1906.

Fran Borštnik, predsednik.

Podružnica v Žirih. Občni zbor se bode vršil v nedeljo, dne 4. februarja ob 11. uri dopoldne v gostivni Valentina Oblaka v Žirih. Dnevni red: 1. Poročilo predsednika. 2. Odobritev računa za l. 1905. 3. Volitev odbora. 4. Razni nasveti.

Franc Peternel, tajnik.

Dne 21. januarja dopoldne bo v Bohinjski Beli ustanovni shod čebelarske podružnice. Predaval bo tajnik osrednjega društva. Ura se naznani v dnevnikih.

Tajništvo.

Čebelarjevo leto.

Januvar.

I. N. Babnik.

Od trudapolnega dela sedaj počiva čebela,
a čebelar za prihodnost pridno naj dela.

Kako hiti čas! Že trije mesci so pretekli, odkar smo z oktobrom pričeli čebelarsko leto. Dasi imamo še 3, morebiti 4 mesce pred nami, ki so včasih nevarni našim ljubljenkam, smemo vendar upati najboljšega prezimljenja, če smo storili jeseni svojo dolžnost. Do decembra je skoro vedno deževalo, kar je zazimljenje čebel jako oviralo, in marsikateri čebelar je z delom zaostal. K sreči ni bilo dosedaj hudega mraza, in oni, ki jih je prehitela zima, so mogli popraviti, kar je bilo zamujenega. December se je izkazal čebelarjem, oziroma čebelicam, kot jako mil gospodar. V tem mescu je bilo vendarle nekaj solnčnih dni, da so čebelice veselo krožile okoli čebelnjaka.

Čebele sedaj počivajo, in mi čebelarji nimamo družega opravila, kakor da z bistrim očesom večkrat pred čebelnjakom opazujemo stanje naših ljubljenk, če je še vse tako, kakor smo uredili za prezimovanje. Vendar pa dovzetan čebelar tudi v tem času ne bo držal rok navskriž, marveč bo sedaj delaven drugostransko. To se mora večkrat povdarjati, ker nekateri kaj radi pozabijo na svojo dolžnost. V prvi vrsti moramo misliti, kako pripravimo svoje čebelarske potrebščine. Pripravimo jih, če je le mogoče, kar sami, če nam pa to ni mogoče, pa vsaj glejmo, kako si bomo potrebno preskrbeli na najbolji način in o pravem času. Najpotrebnejše stvari nabavimo najprvo, zlasti z panji ne smemo odlašati na spomlad, ker se sicer lahko prigodi, da bomo preskrbljeni že z vsemi mogočimi stvarmi, celo z nepotrebnimi, a panjev ne bo dobiti, ker mizarji tudi nimajo po sto rok, da bi v zadnjih 14 dneh ali kar z obratno pošto mogli postreči s panji. Posebno dobro je napraviti načrt o svojem poletnem delovanju. Vpoštevati bomo morali plemenjake, zalogo čebelarskega orodja, pašo, svoje želje in namene itd. Če se pa dogodi kaj nepričakovanega, si čebelar veliko lažje pomaga, ker je bil na vse pripravljen. Skrbno napravljen načrt ima pa še to prednost, da imamo vedno pred očmi, kar se nam je koristnega in škodljivega pripetilo pri čebelarstvu tekom leta. Spominjamo se pa tudi na to, kar nam ni jasno, in vprašamo pri strokovnjakih za svet; kdor je pa sam dobro podkovan v praktičnem in teoretičnem čebelarstvu, naj pa blagovoli v „Čebelarju“ objaviti svoje izkušnje. Preverjen sem, da bo storil s tem tako uredništvu, kakor tudi svojim sočebelarjem prijetno uslugo. Žal, da se že dalj časa več naših čebelarskih pisateljev ne oglašajo v našem glasilu, čebelarji, ki so po svojem znanju in izobrazbi poklicani, da pišejo v „Čebelarja“. Morebiti so se v pretečenem letu že dovolj namolčali in da se letos zopet oglasijo, potem bo zopet „veselje v Izraelu“.

Vsaakega čebelarja glavni namen mora vedno biti, da svoja čebelarska opravila brez truda in kar mogoče najhitreje opravi, in da poizkuša svoje

nade in želje uresničiti, pa naj že čebelarji na dobiček ali pa le v zabavo. V poštev moramo jemati pašne razmere različnih krajev, pa tudi od velikosti in pravilnosti panjev je odvisen uspeh čebelarjenja. Vera, da je to, kar se je obneslo v enem kraju, tudi za druge kraje dobro, se ne sme ukoreniniti, kakor tudi ne, da se mora v panjih enake velikosti povsod enako veliko medu pridelati. Kar se enemu zdi nemogoče je drugemu igrača, ker smo ljudje različno obdarjeni. Temu je v veselje, kar je drugemu muka. Naše delo bo imelo le tedaj uspeh, če ga opravljamo z veseljem in ljubeznijo.

Blagodejno solnce bo že v tem mesecu na naše čebele uplivalo, akoravno so še navidezno v popolnem zimskem miru. Letos bo gotovo že v januarju v kakem panju zalega, ker je december imel precej lepih, toplih dni. Posebno tam se je tega bati, kjer so bile gorko zazimljene. Gorko vreme pospešuje delovanje matice, kar seveda v tem mesecu ni ugodno. Zatorej je izkušenemu čebelarju mrzel januar ljubši, kakor tople, ker čim pozneje začne matica zalegati tem bolje za razvoj čebel v poznejših mescih. Kakor hitro je prvo jajčece zaleženo v celico, je pri kraju z zimskim mirom. Glavna naloga spretne čebelarja v tem mesecu mora biti, svojim čebelicam kar mogoče dolgo ohraniti mir.

Pa ne samo toplota povzroči prezgodnjo zalego, ampak tudi motenje po vetru, ljudeh in živalih; zatorej ponavljam, da je nemir posebno škodljiv.

Najhujši sovražnik čebel je mrzel veter, ki piha naravnost v žrelo, ker premrazi panje v kratkem času tako, da se ga le z največjim odporom ubranijo, porabijo pa pri tem veliko medu. Zgodi se pa tudi, da čebele otrpnejo in panj je izgubljen. Dobro je, izletnice s pripravno deščico prikriti, kār se mora storiti že v jeseni, da se čebele privadijo. V čebelnjaku se ne sme hoditi, najbolje je, ga pustiti vsaj tri mesce zaprtega. Stanje čebel opazujemo pred čebelnjakom in tudi miškam nastavljamo v kaki odprtini od zunaj. Žrelo je odprta knjiga, ki iz nje bere pazni čebelar stanje vsakega panja.

Miši in rovke prištevamo tudi k čebelnim sovražnikom. In to po pravici, ker one jedo med, satovje in čebele, vse jim je dobro došlo, rovke pa hrustajo samo čebele, kar je še hujše. Razun tega škodujejo z ropotom, z neprijetnim duhom in gnusnimi odpadki, kar čebelam seveda ne ugaja. Mnogokrat končajo miši in rovke panje popolnoma. Zabraniti moramo skrbno vhod, da ne more ta nadlega v panj.

Slab zrak v panjih škoduje čebelam velikokrat tako, da jih lahko uniči, če ne odstranimo v pravem času vzroka. Če je žrelo zamašeno z mrtvimi čebelami ali kako drugo stvarjo, ne more svež zrak v panj, in čebele se kaj slabo počutijo v izprijenem zraku. Obrniti moramo torej svojo pozornost tudi na ta nedostatek.

Ako nisi bil, dragi čebelar, skop in si privoščil čebelam zadosti medene zaloge, se ti ni treba bati posebno hudega in lahko veselo pričakuješ spomladi in sanjaš o prihodnjih rojih.

Na delo za društven napredek.

Matej Vidmar.

Mrazi nas zima, oster krivec piha. Vsa narava počiva. Tudi naše ljubljenske sedaj mirujejo, stisnjene v toplo gručo, kjer čuvajo svoje zaklade, ki so jih s toliko marljivostjo in pridnostjo nakopičile, ter čakajo zlatih solnčnih dni . . .

Tudi nas žene to vreme v sobo h gorki peči, kjer sanjamo v dolgih večerih o onih dneh, ko bode nastopila gorka, oživljajoča spomlad; o onih dneh, ko je vse v cvetju na polju in travniku, na njivah in senožetih, v vrtu in gozdu; o onih dneh, ko bo čebelicam ob lepem vremenu pogrnjena bogato obložena miza; o onih dneh, ko bodo naše čebelice le z njim lastno neumornostjo in pridnostjo hitele nabirat živež za neugodni čas zase in za zarod svoj; o onih dneh, ko se bo v panju množil med in cvetni prah; o onih dneh, ko se bo dan na dan množil zarod; o tistih dneh, ko se bo vse gibalo in delalo v panju.

Toda pri sanjah in lepih mislih ne sme ostati; tudi mi moramo v tem času delati. Kakor čebelice, ko pride njih čas, skrbe in nabirajo za svoj panj, ravno tako delujmo tudi mi čebelarji vsak po svoji moči za svoj društveni panj, za „Slov. čeb. društvo.“ Ne rečem preveč, da se ravno v tem oziru veliko opusti, kar bi se na noben način ne smelo opustiti. Koliko je med Slovenci čebelarjev, ki znajo sukati pero, ki imajo obilo izkušenj, ki bi z njimi lahko pomagali društvu in svojim tovarišem-čebelarjem. Kako raznolika bi bila potem vsebina lista, koliko truda in skrbi odvzetih gospodu uredniku. In s tem bi bilo zagotovljeno redno izhajanje lista. Potem bi se pač ne bilo treba pritoževati ne čebelarjem, ne gosp. uredniku.

In kje je kaj agitacije za naše društvo? Koliko bi se v tem oziru lahko storilo za društvo! Ta bi nagovoril soseda-čebelarja, oni znanca ali prijatelja sočebelarja ter s tem pridobil novega uda. Na delo torej čebelarji! Kakor čebelice vse znašajo, se pehajo in trudijo ob svojem času, tako tudi čebelarji letos z združenimi močmi pomagajmo društvu; ta s svojim umom, oni z nabiranjem novih udov. Skrbimo, da se bodo našim starejšim izkušenim možem pridružili mlajši čebelarji-začetniki, da se bodo poprijeli te panoge, da ne bo pri nas čebelarstvo od leta do leta pešalo, temveč da se bo povzdignilo na tisto stopnjo razširjenosti in izobraženosti, ki jo zasluži po ugodnih krajevnih razmerah in po izvrstni pasmi, ki jo imamo v svoji domači čebeli.

Koliko je dandanes v naši domači deželi izobraženih mladih posestnikov, rokodelcev, obrtnikov, zasebnikov in drugih, ki bi se lahko s čebelarstvom bavili, le treba jih pridobiti za društvo in v njih zbuditi veselje do čebelarstva. Res neopravičeno in greh je, da tak zaklad, ki nam ga Stvarnik ponuja, puščamo tako premalo izkoriščenega.

Opravilo, ki ga nalaga čebelarstvo, pa tudi ni tako obširno, ne tako težko, da bi ga ne mogel vsak poleg svojih stanovskih dolžnosti zlahkoma opravljati, sosebno ker čebelarstvo daje le enkrat v letu, to je ob času rojenja,

večjo skrb in delo, ki pa traja komaj dva mesca, vse drugo se pa opravi v prostem času, ki ga ima skoraj vsak več ali manj na razpolago.

Zato skrbimo, da bi se vsi slovenski čebelarji sedaj ob novem letu združili v društvu ter se ravnali po naukih in nasvetih „Čebelarja“, kajti kar je spisano v njem, je spisano po večletnih lastnih izkušnjah izkušenih mož, izkušnja je pa, kakor pregovor pravi, najboljša učiteljica. Znano je, da se ravno okoli „Čebelarja“ zbirajo najboljši možje-čebelarji, kakor: Jurančič, Kurbus, Lakmayer, Lampe, Likar, dr. Šmid, Žnideršič in drugi ter njegov urednik. Kdo more njihovim spisom kaj oporekati? Res je sicer, da je med Slovenci mnogo učenih in izkušenih mož, ki niso v društvu, ki se obilno pečajo s čebelarstvom, ki tudi veliko pričebelarijo, a pri vsem tem se upam trditi, da bi lahko še veliko več, ko bi čebelarili umno in po nasvetih „Čebelarja“, kajti lega naše dežele je za čebelarstvo posebno ugodna. Naše doline in hribje so spomladi in poleti polni cvetic; tudi ajda se malone povsod seje, izvzemši prav visoko na Gorenjskem in na Krasu. „Dragi slovenski čebelarji“ — tako je klical pred devetintridesetimi leti sloveči čebelar, župnik Luka Porenta — „poprimite se obilniše čebelarstva, poprimite se pa umnega čebelarstva; zares umno pa čebelari tisti, ki čebelari s premakljivim satovjem.“

Komur je torej mar napredek, stopi v čebelarsko društvo! Delujmo skupno, ramo ob rami, po izgledu čebelic, ki ga nam dajejo s svojim skupnim delom, kajti le v slogi je moč!

Čebelarstvo in šola.

I. N. Babnik.

Akoravno nisem učitelj, se mi zdi vendar potrebno, napisati nekaj o koristi čebelarstva v šoli. Kako zelo se mi je čebelarstvo priljubilo v teku petih let, vé vsakdo, ki me bolje pozna, zatoorej sem se z veseljem odzval povabilu g. urednika, da objavim te vrstice, ki so po nekem predavanju prirejene, v našem „Čebelarju“. Strogi pedagogi bodo morebiti rekli: „Kak pomen ima čebelarstvo za šolo? Čebelarstvo ni predmet odgoje in poduka!“ Dokazati pa hočem v nastopnem, da je čebelarstvo jako, jako koristno:

1. za šolo;
2. za učitelje in
3. za ljudski blagor.

Danes hočem pisati le o koristi za šolo, pozneje bom pisal tudi o drugih dveh točkah.

Čebela je vzor pridnosti in reda, snage, složnosti in patriotizma.

Kaj pridnost v kratkem zamore, nas uči čebela. Kako malo je dni, v katerih čebela dela, in vendar nabere obilno zalogo za zimo in še precejšnji presežek. Seveda mora napeti vse moči. Le poglejmo čebelnjak lepegn poletuega dne! Kako čebele delajo in hite semintja, da nanosijo kar največ mogoče! Delo ponoči delajo v panju. Ni li to izgled in opomin za učitelje in

učence? Znano je, da čebela od prenapornega dela umre. Od prevelikega napora se jim nežna krila obrabijo, da so nesposobna nositi težo telesa; tako pognejo revice večinoma daleč od doma med delom. Ali ni to resnično lepa podoba redke požrtvovalnosti?

Red. Opazujemo nabirajoče čebele na travniku! Ona leta od cvetke do cvetke, pa vedno obiše cvetlice ene vrste. Druge cvetlice za sedaj nimajo zanj nikakega pomena. Poglejmo prašek na nožicah, ni li na obeh enake velikosti in barve? In kakšen red je v panju! Na tisoče jih dela v panju, nobena ne pokvari in ne moti druge. Vsaka celica je enake velikosti; najmanjši prostor ne ostane neporabljen; vse je prikladno in se natančno ujema.

V vzornih šolah vlada gotovo tudi red, a lepšega reda ni mogoče, kakor je v panju!

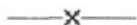
Snažnost. Na nesnažnem kraju ne postavlja čebelnjaka; čebela ljubi snažnost čez vse. Čebela pozna svojega gospodarja v toliko, da ga ne napade, ker je navajena na njegovo mirno delovanje, če pa pride z nečednimi rokami in nesnažno obleko k čebelnjaku, ga gotoro napadejo. Še dišeče olje v lasih je neprijetno čebelam. V panju ne trpijo niti najmanj nesnage. Če se prikrade miška v panj, jo čebele umorijo, ker jo pa zaradi velikosti no morejo vleči iz panja in da se obvarujejo gnusne mrhovine, jo prevlečejo z voskom. Kako sovraži čebela ostudne veščine črve, ki se skrivajo v gorkem času na spodnjih robih panja! Prime ga, ali večkrat se kar strese, tako se ji gabi, naposled ga pa vendar zgrabi in nese iz panja. V najlepšem salonu ni mogoče najti večje snage kakor v panju. Ne spominja li to učence v posnemanje?

Složnost. Složnost vlada pri čebelah kakor drugje nikjer na svetu. Vse za eno in ena za vse! Gorje roparju, če se prikrade v njihovo državo; brez usmiljenja ga pikajo in zapodijo v beg, svoje življenje ne varujejo, če je treba braniti svoj dom. Čebela nas uči o istinitosti reka: V slogi je moč!

Patrijotizem. Najlepši in vznosit izgled patrijotizma nam je čebela. Matica ima svojo telesno stražo, ki jo vedno spremlja, straži, varuje, ljubkuje in pita. Kako žaluje ljudstvo, če mu matica pogine! Preiščejo in preiskujejo vse v panju in pred panjem, če bi se morebiti vendar še našla ljubljena matica. Ljudstvo menda prav dobro ve, da je brez matice izgubljeno. Čebele niso kakor kako nestanovitno ljudstvo, ki danes vpije: Živijo kralj! jutri pa kriči: Proč z njim! S tem so nam čebele zopet v izgled ganljive ljubezni do vladarja in domoljubja.

Vse dosedaj navedeno je jasen dokaz, da je čebela za učitelja in učence v vsakem oziru vzor in v izgled.

(Dalje prih.)

Par tednov na ptujem.

Ant. Janc.

Ze v zgodnji mladosti me je zanimalo čebelarstvo. Še čebel nisem imel, ko sem jel iztikati po čebelarskih knjigah in časopisih. V začetku svojega čebelarjenja poizkušal sem to in ono metodo ravnanja s čebelo, ki se je pa

dostikrat priporočala od raznih pisateljev v nasprotujočih navodilih, in ker sem še to večkrat narobe razumel, imel sem pri teh poizkusih dosti gmojne škode. Spoznal sem pa pri tem, da se drugod vse drugače čebelari nego pri nas na Dolenjskem. Na tistem sem za takrat gojil željo, da o priliki prepotujem vsaj oni del naše mile Slovenije, o katerem sem menil, da mora biti čebelarstvo v njem v najlepšem razvitku. Izbral sem si namreč za cilj divne Slovenske gorice.

Marsikdo, ki bode ta odstavek prečital, si bo mislil, da je lahka reč, predričkat po železnici razne kraje, se tu in tam malo ogledati kot metulj brez cilja, brez namena. Komu drugemu pač lahko, vsaj lažje nego meni. Oče mi je ležal na smrtni postelji, a jaz, radi denarnih razmer, takorekoč na dom privezan, in poleg tega še glub, kot one stoletne orglje pri Sv. Duhu.

Bilo mi je neprijetno. Nekako dvoumno sem pisal g. Jurančiču dopisnico z vprašanjem, ali bi me ne hotel sprejeti nekaj časa za svojega učenca. Nisem bil z g. Jurančičem prej v nobeni dotiki, ne v pismeni, še manj pa osebno, zato me je jako skrbelo, in zdelo se mi je, da se mi bo svet rogal, ako se mi nakana ponesreči, kakor je to že navada. Čudil sem se nemalo, ko mi g. Jurančič v kratkem odpiše in mi naznani svoje pogoje, pod katerimi me sprejme v poduk; obenem mi naloži kopico lepih nauk za pot.

Na sv. Jožefa dan je bil moj odhod odločen. Obiskal sem očetov grob, vzel slovo od mamice in prijaznega mi gorskega doma ter se vkrcal na Vidmu v vlak, ki me naj ponese od bistrih savskih valov prek Drave v moj zaželen kraj. Še nisem dobro sedel, ko sem se jel ozirati po „kameradu“, da bi si v njegovi družbi kratil ure dolgočasne vožnje ob pustem in skalovitem, skoro vsemu rastlinskemu življu nepristopnem savskem bregu. Pa zlomka! Kar je okoli mene sedelo niso bili po mojih mislih pošteni Slovenci, ampak mažarski kadivci, umazani in razcapani, z dolgo lulo pod nosom. Spominjal sem se živo, motreč jih, onih koruznih in vinogradnih, na kol nabodenih strahov, s kojimi poljedelec in vinogradnik odganjata nepovabljene zmikavce.

Pri Zidanem mostu rešen neljube družčine, sem se peljal potem dalje preko Celja in Pragskega. Mislim sem, da bom videl v lepi celjski okolici kak čebelnjak, zato sem pozorno gledal skozi okenca. Bil sem takorekoč sam zase. Ropotanje vlakovo, govorjenje sopotnikov me ni moglo motiti; tovariša pa, ki bi se zamogel zaupno nanj zanesti in po domače z njim kramljati, nisem imel. Ob progi železnice nisem videl nobenega čebelnjaka; sploh ničesar, kar bi moglo zanimati čebelarja. Rastlinstvo pa takrat še ni bilo v življenju, da bi zamogel premotriti kaj raste tu in tam, je li krajina za čebelarstvo ugodna ali ne.

(Dalje prih.)

—X—

Razvoj čebel do rojitve.

Hinko Zirkelbach.

Prišlo je novo leto. Dan se daljša, kmalu bo minula zima in vsa narava se bo oživila. Tudi v čebelnem življenju se bo kmalu pričelo novo življenje. Matica bo v najkrajšem času zastavila prvo zalego, seveda v zelo malem

obsegu, ter s tem zanetila v panju novo življenje in delovanje. Polki se bodo pričeli na novo razvijati in dosegli vrhunec razvoja ob roju.

Kdor pogleda v notranjščino panja, ne more se načuditi čudopolnemu redu in delovanju čebel, skrbi za mladino in matico. Nehote si misli človek: Tudi tako majhna živalca ima pamet. Toda temu ni tako. Čebela ima sicer izvrsten vid, sluh in vonj, toda pameti ne. Ona deluje le po naravnem nagonu, po naravnih zakonih, od Stvarnika določenih. Vsaka čebela deluje zase, po svojem nagonu in starosti, ne vedoč, kaj dela druga, toda v skupnem je vzoren red. Ko se čebelice izležejo, takoj pitajo matico, pozneje grejejo jajčeca, pitajo in pokrijejo zalego ter so s tem postale zidarji. Črez tri tedne po rojstvu gredo na pašo, dokler jih ne doleti častna smrt na polju pri delu.

Da izvedo cenjeni čitatelji „Čebelarja“, kako vpliva narava na življenje in razvoj čebel, zakaj tako in nič drugače ne delujejo in ne morejo delovati, naj ob kratkem opišem, kako to razlaga naša „svetla čebelarska zvezda“, slavni Gerstung, čegar sliko in življenjepis je „Čebelar“ že priobčil, in ki je slovit tudi zaradi svojih panjev, ki jih je naš list v vseh letnikih toplo priporočal.

Gotovo se marsikateri ne strinja z Gerstungovo teorijo, toda on je bil prvi, ki razlaga čebelno življenje in delovanje iz naravnega stališča.*) Gerstung je tudi zasledil natančen red v vališču ter napravil njegov načrt, ki se sedaj vidi natisnjen v najboljših čebelarskih knjigah.

Gerstungova teorija sloni na podlagi živežnega soka. Kakor znano, obstoji hrana čebel iz dušičastih in brezdušičastih snovi. Med dušičastimi snovmi zavzema beljak, med brezdušičastimi pa ogljikovi hidrati prvo mesto. Čebele dobe ti dve snovi iz cvetlic, in sicer iz moškega dela cveta cvetlični prah ali obnožino, t. j. beljakovino, in iz ženskega dela med, t. j. ogljikove hidrate. Iz teh dveh snovi si zamorejo čebele prirediti hrano za mnogobrojne različne potrebščine, kajti čebele so pitane drugače, matica drugače, trot drugače in vsak izmed teh zopet različno po starosti. Povsod je razlika v potrebi beljakovine, masti in sladkorja.

Zavžita hrana gre najprvo v želodec in ko se tam tako prebavi, da je že skoro kri, gre iz želodca v zadnji del telesa. Odtod teče kri pod hrbtom najprvo h glavi in možganom in od tam kroži po vsem telesu. Vsak del

*) Prvi sicer ni bil, a če se naslanja deloma na Mehringa in Vonhoffa, je vendar njegova zasluga, da je rešil pozabljivosti to v zadnjem času epohalno vprašanje, ki so šli preko njega vsi drugi, četudi sloveči čebelarji. Morebiti so nekatere točke res pretirane ali jih morda napačno razlaga, toda do zdaj mu še ni nihče neovrgljivo dokazal: tako je in nič drugače. So pač težki problemi iz čebelnega življenja, in tudi Gerstung, ki je, rekel bi, najbistroumnejši čebelar sedanje dobe, ne bo vseh razvozljal. Nikdar prej, prav gotovo ne, se ni toliko poizkuševalo v čebelarstvu kot po nastopu Gerstungovem, in s tem je posredno povzročil velikanski napredek v čebelarstvu, tako v teoriji, kakor v praksi. Začetkoma je imel mnogo nasprotnikov, a dandanes ima na tisoče somišljenikov. Njegov panj se je razširil bolj hitro kakor katerekoli vrste, in tudi »Čebelar« ga je priporočal, ker je dober, vendar pa se ni zamolčalo, da panj ni za vsakega, ker je treba v njem natančnosti, ker je drag in ker ni pripraven za prepeljavanje, a za razvitek čebel in sploh moči, ni nobenega boljšega panjū.

telesu vzame zase iz krvi to, kar potrebuje, n. pr. oči rabijo drugo snov, kakor živci, ali kite i. t. d. Ker pa vsak del telesa rabi iz krvi drugo snov, zmanjka potem posameznih snovi v krvi, in vsled tega nastopijo ostali deli krvi v napetost, in sicer ravno tisti, ki jih porabijo potem drugi deli telesa, in to se godi tako dolgo, dokler ne stopijo vsi ostali deli krvi v napetost, ki jih porabi naposled ves organizem, tako da se slednjič vsa kri porabi. To napetost različnih snovi v krvi se lahko predstavi na ta način, ako se dene v kozarec vode soli in pusti vodo hlapeti. Soli vsled tega ne bo več v kozarcu, toda sol se bolj prikaže, sol stopi v napetost. Ravno tako je tudi pri krvi čebel: odvzame kak del telesa iz krvi večinoma mast, spremeni se kri tako, da potem beljak ali sladkor stopi v napetost; vzame drug organ več beljaka, stopi v napetost mast ali sladkor. Na ta način stopijo zaporedoma vsi deli krvi v napetost, in vse te dele zopet porabijo različni organi.

Toda to izenačenje traja le toliko časa, dokler so čebele v miru. Kakor hitro se pa zbudi v panju novo življenje, se stvar predrugači.

Ker potrebujejo pozimi čebele le gorkoto, porabijo iz krvi samo sladkor, vsled tega preostaja v krvi beljakovina. Ta sicer sedaj še mali preostanek beljakovine, ki ga ne more več porabiti čebelni organizem, dobi matica. Ko pa dobi matica beljakovino, takoj prične leči jajčeca.

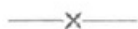
Čebele morajo zalego ogrevati, vsled tega tudi več jesti kakor potrebujejo zase, zato porabijo tudi iz krvi več sladkorja, v napetost stopi vedno bolj beljakovina, to dobiva v vedno večji meri matica in zato leže tudi vedno več jajčec. Toda vse čebele le ne morejo pitati matice, zato pa pitajo zalego, ki potrebuje za razvoj veliko množino beljakovine; prve štiri dni jo potrebujejo ličinke celo 53:38°/₁₀₀.

Čez tri tedne se izvale iz jajčec čebele. Te mladice imajo zopet prvo nalogo, da grejejo jajčeca, potem pitajo matico in zalego, toda preostanek beljakovine je sedaj že v veliko večji množini.

Vzemimo, da preostaja vsaki mladi čebelici toliko beljakovine, da lahko pita in oskrbuje 5—10 mladih ličink, posebno v dobri paši, potemtakem lahko matica izroči spomladi 1000 jajčec v oskrbo. Iz teh 1000 jajčec izlezene čebele zahtevajo čez tri tedne 10.000 jajčec za vzgojo. To število jajčec izleči je za matico v treh tednih prava igrača. Toda stvar postane kritična. 10.000 izleženih čebel zahteva čez tri tedne 100.000 jajčec. Kaj takega ne zmore najboljša matica, ker najboljša matica izleže na dan 3500—4000 jajčec. Samoobsebi je umevno, da se mora zdaj nekaj zgoditi. Mladice porabijo iz krvi sladkor, da proizvajajo gorkoto, vsled tega jām preostajata in stopita v napetost mast in beljakovina, katere pa ne morejo porabiti, ker ni dovolj zalege. Gorkota v panju narašča, in ker ostaneta v krvi beljakovina in mast v napetosti, stopijo iz čebel voščene luskinice, in izdelovanje voska se prične. Ker se pa za napravljjanje voska porabi iz krvi le mast, sladkor je bil že porabljen za gorkoto, ostane v krvi v napetosti le še beljakovina in ta hoče tudi odjemavca. Tega odjemavca pa ne dobe mladice več v sredini vališča, marveč na periferiji ali ob straneh, namreč v trotovih celicah, katere so bile ali so sedaj šele narejene. Vselej, kadar ne morejo mladice nikamor več

oddati beljakovine, nastavijo trotovinu. Trotove ličinke zahtevajo v prvih štirih dneh povprečno 55:01 % beljakovine. Na ta način se vsled napravljanja voska in pitanja trotovih ličink napetost beljakovine še enkrat oblaži. Ker pa potrebujejo troti od jajčeca do razvoja črez 24 dni, in v zadnjih 14 dneh, ko je trotova zalega že pokrita, ne potrebuje nikakega živeža, in ker se med tem časom izvali nebroj za pitanje željnih mladice, nastopi napetost beljakovine v najvišji meri, ker ni za preostanek beljakovine nobenega odjemavca več. Zadnji poizkus, dobiti odjemavca preostale beljakovine je, da čebele nastavijo po nagonu matičnjake, ki naj se iz njih izvale nove matice, ki bi naj bile novi viri jajčec in zalege. Zaležene matičnjake zalijejo čebele tako, da ličinke kar plavajo v soku, in ko so pa naposled še te pokrite, glej, zidarji in tesarji prično stavkati, in v kratkem je roj. Matica ni mogla vseh čebel zadovoljiti, in družina se razdeli.

Taka je tedaj Gerstungova teorija v površnem obrisu, in če človek natanko vse to premišljuje, mora priti do zaključka, da ima mož morda le prav, ker nekaj mora vendarle voditi čebele v njihovem delovanju, in ker nimajo pameti, mora to nadomestiti naravni nagon.

Na razstavo!

Avstrijski, ogrski in nemški čebelarji prirejajo že nad 50 let skupno čebelarske popotne shode, združene z razstavami. Ti shodi se menjavajo, tako da so enkrat na Avstrijskem, drugokrat na Ogrskem, slednjič na Nemškem in potem zopet v tistem redu*). Za letos se je določil tak shod v Ljubnem (Leoben) na Zgornjem Štajerskem. Kranjski čebelarji, ki so dobro vajeni popotovanju s čebelami, se udeležujejo prav pogosto razstav, tudi oddaljenih. Pri nas pa, ki ne prevažamo čebel na pašo, nimajo čebelarji te vaje in tudi ne te podjetnosti; večinoma jim je čebelarska razstava celo neznana reč. Vendar pa letos, ko bo razstava primeroma tako blizo, bilo bi želeti, da bi se je sploh slovenski čebelarji obilno udeležili. Vsaka taka razstava ima namen, pospeševati strokovni pouk, napredek in promet, zlasti pa podajati celotno sliko čebelarstva dotične dežele; tako prirejajo osobito prihodno razstavo v ta namen, da bi se pokazal razvitek, napredek in stanje štajerskega čebelarstva. Sicer se pa razume, da je udeležba prosta vsakemu, kakor domačinu, tako tujcu, oziroma inozemcu. Kdor sploh ne more kaj sam razstaviti, bodisi da je še ali novinec, ali ga kaj drugega ovira, naj se vsaj osebno udeleži, kajti tak shod je gotovo zanimiv in poučen.

Kdor še ni bil na čebelarski razstavi, mu je marsikaj novega ter se mu je treba v marsičem nekoliko poučiti, torej mislim, ne bo odveč, ako se tukaj nekoliko o najglavnejih točkah pogovorimo.

Prva skrb čebelarja, ki hoče poslati kaj v razstavo, je, da si priskrbi dobro tvarino, kajti le dobri, izborni predmeti se zamorejo odlikovati ter so

*) V poslednjem času vsako drugo leto na Nemškem.

vredni, da si jih občinstvo ogleda. Vsak bi se sam smešil, če bi vposlal kake malovredne reči, nepristne pridelke, slabe izdelke itd.; takih reči navadno niti ne sprejmejo in dotičnik ima prazne stroške za pošiljatev. Tudi ukusno in čedno prirejena naj bo vsaka reč, da je že na videz vabljiva. Za to treba priprave že davno poprej, ne še le par dni pred razstavo. Zlasti žive čebele treba dobro pripraviti; že od pomladi jih je v ta namen gojiti in oskrbovati, da jih lahko takošne razstavimo, kakor so se na podlagi dobrega oskrbovanja same razvile, ne da bi jim satovje, med, drugih čebel itd. pred pošiljateljijo pridevali. Take zvijače in goljufije strokovnjaki dobro poznajo ter take panje od premovanja izključijo.

Čebelarški predmeti se razstavljajo razdeljeno v več oddelkih, ne vse vkriž pomešano, temveč vsaka vrsta ločeno, n. pr. I. žive čebele. II. prazni panji. III. orodje, IV. pridelki: med in vosek, V. umetni izdelki iz medu in voska, VI. učila. Čebele, čebelnjaki in večji paviljoni se postavijo na prostem, drugo pa v dvorinah; v poslednjih so pripravljene mize, ki se nanje nalože vse manjše reči, med, vosek, manjše orodje, knjige itd.; večje orodje, panji itd. se postavijo po tleh; slike, fotografije, načrti in enake reči se razobesijo po stenah.

Par tednov pred razstavo se izdajo naznanilne pole. Kdor misli kaj razstaviti, mora se oglasiti pri razstavnem odboru za tako polo ter jo natančno izpolniti. Vpisati je vse predmete, ki jih hočemo razstaviti, in sicer po oddelkih (I., II., III. itd.); potem koliko prostora da zahtevamo v vsakem oddelku; slednjič koliko prostora na prostem, v sobah, na tleh, na mizi, na steni. V razstavi treba pa od prostora tudi plačati, računa se od m^2 ; na prostem manj, v dvorinah nekaj več; na mizi zopet več, nego na tleh ali na steni. V poli je vselej naznanjeno, koliko se zahteva prostornine od raznih prostorov. Iz pole se razun tega razvidijo še razne podrobnosti in določila glede razstave. Izpolnjeno polo je potem s prostornino vred poslati nazaj odboru.

Iz te pole izvemo tudi, kedaj treba za razstavo odločene reči odposlati. Ta pošiljatev je seveda na stroške razstavljavca ter se mora izvršiti jako vestno. Vse se dobro in varno spravi v kak zaboj, da se med potjo ne poškoduje. Posebne pozornosti zahteva prirediteljev pošiljatelj živih čebel. Imeti morajo dovolj zraka, vode, zraven sedeža prazen prostor, da se lahko v veliki vročini razširijo in ohladijo. Panji se morajo seveda tako zadelati, da ne pridejo čebele vun, ne svetloba noter, pač pa obilno zraka. Kdor še ni nikdar čebel pošiljal, naj k temu pokliče veččaka. Ob vsaki razstavi se dogaja dovolj slučajev, da se razne reči poškodujejo, čebelnim panjem se pa satovje potrga, tako da pridejo v žalostnem stanju na razstavo; vse to povzroča nevednost ali malomarnost.

Vsakemu razstavljavcu je prosto, da na razstavi uredi in razloži svoje reči sam ali prepusti to odboru, ki stori to brezplačno. Vse se mora do gotovega časa urediti ter se ne sme nič pred sklepom razstave odstraniti. Odbor pazi, da se kaj ne izgubi, vendar za izgube ne jamči.

Ob začetku razstave se voli ocenjevalni odbor ali ocenjevalna komisija, ki obstoja iz priznanih strokovnjakov. Ta ocenjuje razstavljene reči ter priznava darila. Ocenjevalni odbor nik ne sme biti razstavljaev, vsaj v tistem oddelku ne, ki v njem deluje.

Razstavljeni predmeti se naj izrecno označijo, če so na prodaj. Prodajo prevzame razstavni odbor, ki pa zahteva za to določeno odškodnino. Prodane reči se smejo odvzeti šele po končani razstavi, drugače, če se z enakimi nadomestijo. Neprodane reči pošlje odbor razstavljavcu nazaj, ako poslednji tega sam ne oskrbi. Pri tem seveda mnogokrat česa zmanjka, proti čemur pa ni pritožbe.

Pri popotnih shodih, kakršen bo letos v Ljubnem, so tudi strokovni govori, ki so včasih kaj zanimivi, včasih se pa tudi mnogo prazne slame zmlati. Na večer vsakege dne tudi zabave ne manjka; godba, petje, govori, izleti, ogledovanja raznih zanimivosti se vrši lepo v spremembi.

Čebelarji, zlasti Štajerci*), pripravimo se torej ter udeležimo se v velikem številu; naj naši severni sosede izvedo, da tudi na Spodnjem Štajerskem „rožice cveto in po njih čebelc'e šume“, in sicer še bolj, nego tam gori! Kdor le ima priliko in potrebna sredstva, naj kaj razstavi; seveda pa le dobro blago, da nam bode v čast, ne pa v zasmeh!

Zdaj si pa oglejmo razstavo še nekoliko od druge strani! Kdor kaj razstavi, naj si ne obeta prevelikih uspehov ali celo gmotnega dobička. Velika večina razstavljavcev se namreč vrača nezadovoljna domu. Saj tudi ne more biti drugače, kajti število daril je vendar proti množini razstavljenih predmetov majhno, in vsak razstavljaev ne more dobiti darila, ampak le najboljše rečem se prisodi odlikovanje.

Še celo odlikovanci se večkrat pritožujejo, češ, razstava me stane 50, 100 K, dobil sem pa samo diplomo, bronasto svetinjo, kako majhno darilo v denarju itd. Razstava torej provzročuje stroške; že v zgoraj navedenem smo slišali o raznih pristojbinah, potem pride še pošiljatev tja in nazaj, nazadnje še izdatki, če se osebno razstave udeležimo. Kdor tedaj računa na odlikovanje v razstavi, naj pomni, da to stane denar; v najboljšem slučaju se povrne morda tretjina stroškov.

Star pregovor pravi o tem: Če pošlješ kaj v razstavo, misli naprej, da nič ne boš dobil; če potem vendar kaj dobiš, te prijetno iznenadi.

Vkljub vsemu temu so pa razstave vendar velikega pomena za napredek, pouk, vspodbudo, kakor tudi za promet čebelarskih pridelkov. Kdor še ni bil nikdar na razstavi, naj si jo vsaj najprej ogleda; drugokrat dobi gotovo že toliko poguma, da se je udeleži.

Članom štajerskega čebelarskega društva, ki se hočejo prihodnjega popotnega shoda in razstave v Ljubnem udeležiti, se naznanja, naj mi blagovolijo to naznaniti; jaz bom stopil v zvezo z razstavnim odborom ter bom izvedel vse potrebne podatke in ukrenil, da za naše društvo oskrbijo skupne prostore v posameznih oddelkih. Potrebno se bo še objavilo v „Čebelarju“;

*) Drugi se bodo namreč zopet od merodajne strani vabili.

če želi kdo razum tega še kakega pojasniti, rad vstrežem, ako se vprašanju priloži znamka 10 vinarjev.

Torej v novem letu še en korak naprej: Na razstavo!

V novem letu vsem slovenskim čebelarjem pri čebelah mnogo sreče in veselja!

Iv. Jurančič.

—x—

Pozor!

Pozor!

Novi čebelarski knjigi!!!

O Svečnici izda naše društvo **čebelarski knjigi**, ki ju je spisal najduhovitejši slovenski čebelar Anton Janša. Vsebina je vseskozi imenitna in spisana za čebelarstvo v naših navadnih panjih. Prva knjižica govori o rojenju, druga pa obsega popoln pouk v čebelarstvu. — Cena obem knjigam 3 K 20 h. Ta znesek se lahko pošlje hkrati z udnino. — Kdor želi, da se mu dpošljete, ko bosta dotiskani, naj to naznani društvu.

—x—

Pasivni odpor.*)

Urednik.

Ljubljanski stavci so se dogovorili med seboj, da ne prično prej z rednim delom, dokler se jim ne ugodé nekatere zahteve. Vsak si pomaga, kakor ve in zna in more, kar je tudi vsakdo storiti dolžan, tako sam sebi, kot tudi za svojo družino, čemur noben količkaj socijalno nadahnjén človek zameriti no more in ne sme, seveda ako zahteve niso pretirane in je nastop dostojen, kar pa od tako naobraženega stanu, kot je ta, ni dvojiti. Njih organizacija je pa tudi vzorna; združeni so vsi, cele Avstrije, v svoji tiskarski zvezi.

O, da bi bili še mi tako organizirani! Slovenskih čebelarjev je veliko črez dvajset tisoč, v društvu pa nas je en tisoč. Pa vendar sanjarimo že sedaj tudi mi v nekakem pasivnem odporu čebelarjev napram čebelarskim prekupcem in medarjem. Da bi bili naši čebelarji edini, složni, združeni, bi tudi lahko zahtevali, kar jim gre. V prvi vrsti naj bi rekli enoglasno čebelarskim špekulantom, da nikakor nimamo več volje trpeti, da bi se našo čebelo spravljalo pri tujcih ob kredit s tem, da pošiljajo nekateri včasih blago, ki bi se pravi čebelar izjokal nad njim. Mi čebelarji damo lahko dobre plemenjake, samo plačati se nam morajo kakor je prav, in ne bi smeli puščati, da nekateri trgovci na naš račun znižujejo ceno naših čebel in da konkurirajo med sabo prav po čifutsko. Medar pravi sedaj: toliko dam,

*) Bilo pripravljeno za decembrsko številko.

čebelar mu pa odgovori, čeprav s skremženim obrazom: na tu imaš, še Bog in Marija da vzameš!

Če bi spoznali naši združeni čebelarji med medarji kakega sleparja, bi lahko dejali: ne ti, Peter, ne ti, Pavel, nas ne boš več cigani! s nečistim pitancem, ki je kuga našim čebelam. In veš kaj, poprimi se rajše kakega drugega posla, kajti mi te bomo v prihodnje bojkotirali, ali po kranjsko rečeno, od nas ne dobiš niti muhe več! Ker pa nismo edini, dene lahko tak možič roke v žepe — če niso že do vrha polni — ter se nam smeje, da mu leta obilni trebuh gor in dol, češ: prava figa, če ne kupim od tisoč čebelarjev, če mi pa devetnajst tisoč drugih ponuja svoje blago!

Tako je, in nič drugače, vendar pa bo podružnica Kranj že s prihodnjim letom napravila začetek s tem, da bo čebele svojih udov sama prodajala. Če bodeta videla Lukež in Matic, da njun sosed, ki je v podružnici, boljše prodaja, potem bi morala biti „na glavi šantova“, ko bi tudi onadva ne postala uda. Začetek se mora storiti, in ker se zdaj vse organizuje, podajmo si še mi roke!

— x —

Dopisi.

Iz Rateč na Gorenjskem. — Bival sem samo božični teden v kranjski Sibiriji, a te krasne dni sem preživel v takem veselju, da moram dati duška svoji vzradoščeni čebelarski duši. Če Vam pa, gosp. urednik, še povem, da sem bil tu gori pri izvoljeni prihodnji svoji matici, ki jo bom odpeljal čez nekaj mescev v svoje čebelarsko kraljestvo, potem sami slutite, da je bilo rajske, in se bote kot dober čebelarski patrijot z menoj veselili.

Rateče ležijo, če se ne motim, 869 m nad morsko gladino, imajo krasno lego, samo skoro šestmesečna zima nekoliko nagaja čebelam, ki se morajo zato ostale mesce bolj truditi. Vendar pa ondotni veleč. gosp. župnik tako dobro čebelari, da ima od nekaj panjev še med iz leta 1904 v zalogi. In ta med je nekaj posebnega, nedosegljivega. Takega medu ni najti na Kranjskem. Ko sem okusil med in jedel z medom pomazano povitico, se mi je zdelo, da sem v Olimpu, in se mi streže z ambrozijo in nektarjem.

26. decembra je kazal toplomer pri čebelnjaku gosp. župnika $+ 21^{\circ} \text{C}$. Čebelice so veselo krožile v gorkem in čistem zraku, radovaje se nebeškega solnca. Gospodu župniku in meni se je radosti smejalo srce in marsikatero veselo sva tisti dan uganila. Pa kako tudi ne? Tukaj rajanje čebel, tam proti jugu so se pa bliščali v solnčnem svitu velikani Julijskih alp: Ponca, kjer izvira Sava Dolinka (Nadiža), Jalovec in Mangart. Ni li to nebeško lepo, in si, g. urednik, morete misliti kaj veličastnejega? Ne dvomim, da se Vam skominja po tej krasoti, ko to berete in določate za 1. štev. IX. letnika našega „Čebelarja.“

V čebelnjaku gospoda župnika sem videl nemške, francoske in kranjske panje. Gospodu župniku ugajajo morda najbolj francoski (Drory-jevi). Iz teh panjev se bodo junija vsipali težki roji, ker so zelo živahni in imajo medu

v obilici. Tu cvete tudi spomladanska resa in če bi ne bila dolga zima, bil bi ta kraj pravi čebelarski Eldorado.

Na sv. Štefan dan 1905.

Ženin. *)

—x—

Raznoterosti.

Častitljiva starost. Na Pruskem se nahaja v nekem grajskem gozdu še kakih 50 izdolbenih dreves, ki je v njih čebelaril še stari slovanski rod Vendov. Letošnjo spomlad so se naselile čebele še v 22 takih starinah.

—x—

Listnica upravnništva.

Članom kranjskega čebelarskega društva. Tej številki smo priložili nakaznice. Vsi, ki ste dosedaj dobivali »Čebelarja«, sežite v žep po dve kronici in pošljite jih našemu društvu kot članarino za l. 1906. — Kdor hoče, pošlje lahko hkrati tudi 3 K 20 h za knjigi, ki jih izda naše društvo konec tega mesca, in doposlali se mu bosta takoj, ko bosta dotiskani, to bo do Svečnice. — Člani podružnic na Kranjskem naj pošljejo udnino naravnost podružnici, h kateri so pristopili.

*) Srečni ženin.

Op. ured.

Mala naznanila.

Pod tem naslovom objavljamo ponudbe članov brezplačno, to pa le dvakrat v letu.

Med ajdovec, izvrsten za pitanje, prodaja Jožef Stampfl, čebetar v Strasgojceh, pošta Pragersko na Štajerskem, 5 kg s posodo vred in poštne prosto se pošilja proti povzetju 7 K; večje množine, od 20 do 80 kg, po 1 K 10 h brez posode. Posoda se vzame nazaj, če se jo postavi na postajo Pragersko, in se povrne znesek, ki se je zaračunal za njo.

30 končnic ima na prodaj A. Bukovic v Ljubljani, Deželni dvorec. Končnice so nove, zelo lepo poslikane, 13 palcev široke in 6 palcev visoke. Cena 60 h za končnico.

Končnice slika Jožef Stropnik v Škalah, pošta Velenje, Štajersko. Male končnice po 30 h, večje primerno dražje. Delo se izvrši kakršno kdo hoče: krajine, živali, podobe svetnikov, razni šaljivi prizori i. t. d. Kogar je volja, naj poizkusi z malim naročilom in gotovo bo zadovoljen.

150 kg iztočenega ajdovega medu in **20—30 panjev čebel** (mera medišča nemškega panja s 17 satniki, mlade matice) ima na prodaj po dogovoru Janez Meglen, Struge-Potiskavec, pošta Videm pri Dobropolju.

6 končnic, novih, lepo slikanih, 25 cm širokih in 33 cm visokih po 80 vinarjev ima na prodaj Anton Rems, Godič št. 5 pri Kamniku.

Slovensko čebelarsko društvo v Ljubljani

prodaja

starejše letnike „Slovenskega Čebelarja“.

Cene so: Nevezan letnik (1—6) po **2 K**; v krasne izvirne platnice vezan po **3 K 30 h**; same platnice so po **80 h**. — Pošilja se poštne prosto. — Lanski letnik je pošel.

Zanesljiv pitanec

ima na prodaj čebelar

Franc Unger v Spodnji Šiški pri Ljubljani.

Cena 1 K 20 h kg.

Čebele kupuje

M. Ambrožič v Mojstrani na Gorenjskem.

Prodaja pa isti umetno satovje iz pravega čistega voska po najnižji ceni

Semena rdeče detelje (inkarnat), esparsete, facelije, ranjak ali uročnik (Tannen- oder Wundklee)

zelo medunosne cvetlice prodaja

J. KORDIN V LJUBLJANI.

Velikanska pesa (kvedlinburška)

kraški in ameriški grah, ruski lan, vse vrste **detelje**, posebno za čebelno pašo, **Facelija** in **Esparsetta**; vse vrste **travnih semen** za napravo ali izboljšanje senožeti, kakor tudi vse vrste **zelenjadi**, zajamčeno kaljive pri

PETER LASSNIK-u, Marijin trg v Ljubljani.

Zaradi preosnove svojega čebelarstva **prodam**

160 malo rabljenih Gerstungovih panjev

s **predno dvojno steno, vratmi in pokrovom**, vse iz 3 cm debelega smrekovega lesa, zunaj barvani, znotraj napojeni s **karbolinejem**, z **mediščem**, **mrežastim okencem**, **balonom**, **2 slamnatima blazinama**, brez satnikov po K 9.—, brez **medišča** in **blazin** pa po K 7.—.

Panji so cinkani in sploh skrajno trpežno napravljeni. Prilika je tedaj ugodna za onega, kdor se hoče s panji preskrbeti.

Anton Žnideršič, Il. Bistrica.

Udnina (2 K) in reklamacije naj se pošiljajo upravništvu „Slovenskega Čebelarja“ v Ljubljani, dopisi in članki za list pa uredniku „Slovenskega Čebelarja“ Fr. Rojinu, nadučitelju v Šmartnem pri Kranju.

Odgovorni urednik Mihael Rožanec — Lastnik »Slovensko čebelarsko društvo«.

Tisk J. Blasnika naslednikov v Ljubljani.